

WAGNERIANA CATALANA Nº 4 ANY 1996

TEMA 3.6: TETRALOGIA

TÍTOL: **EL CANT DE PRIMAVERA**

AUTOR: *Amali Prim*

L'escrit que a continuació reproduïm, publicat l'any 1902 per la "Revista Joventut", l'escrigué AMALI PRIM, un dels socis fundadors de l'Associació Wagneriana. referint-se al seu autor, llegim a l'obra "40 años de Barcelona", de Luis Cabañas Guevara, "...En octubre de 1901 se produjo un acontecimiento: la fundación de la "Asociación Wagneriana". La iniciativa partió de un estudiante de la facultad de letras, secundada por tres estudiantes de medicina, Luis Suñé i Medán, hijo del Dr. Suñé y Molist, íntimo del doctor Letamendi, los dos wagnerianos, Amali Prim, leridano, que ejecutaba de memoria en el piano las obras de Wagner, y José Mº Ballvé, hijo del organista y maestro de capilla de la Parroquia de Santa Ana.

Hem adaptat el text al català actual, per tal de facilitar la seva lectura als nostres subscriptors.

Quina tarda més hermosa fou aquella! El bes suau de la primavera que despertava a l'adormida naturalesa amb l'oreig perfumat d'abril, havia deixat son somni d'hivern per a vestir ses millors gales adornant els camps amb els seus variats colors.

Amb goig infantil havíem passejat aquella tarda la meva Tresina i jo pel jardí de la masia on devíem passar nostra lluna de mel.

Jo era l'home més feliç del món! Aquell mateix matí m'havia casat amb la dona que tant estimava, i al veure'm posseïdor d'aquell conjunt de belleses em creia transportat al cel. Tot ajudava a la nostra felicitat: el cel pur i hermós i els camps vestits amb son ropatge de flors. Ella radiant d'amor i d'alegria, jo inundat de felicitat...

Cap al tard el cel començà a ennuvol·lar-se. Un vent de tempestat empenyia els núvols negres ràpidament, fent-los avançar fins a cobrir tot l'horitzó. El cel s'enfosquí molt aviat. El vent parà de sobte i l'atmosfera quedà

*Associació Wagneriana. Apartat postal 1159. Barcelona 08080
[Http://www.associaciowagneriana.com](http://www.associaciowagneriana.com) info@associaciowagneriana.com*

completament en calma, amb una calma pesada, aplanadora. Aviat va condensar-se l'electricitat que omplia l'aire i darrera dels núvols negres va eixir amenaçador el llamp, seguit d'un tro llarg.

-Haurem d'anar a casa, digué la Tresina. I en el moment que hi entràvem començaren a caure grosses gotes mentre continuaven els trons i els llamps.

Pujarem al primer pis a contemplar la tempestat. La Tresina es dirigí al piano i obrint-lo, em digué:

-Vols tocar una estona mentre plou? Té, mira: "La Walkiria". Res podia agafar més a propòsit. Toca el primer acte.

Vaig obrir la partitura i mentre al cel s'entortolligaven els llampecs cada vegada més vius, els meus dits executaven sobre les tecles la grandiosa tempestat que Wagner col·locà al començament de la seva immortal obra.

La natura semblava anar d'acord amb la música. Ensem es desenrotllaven dues tempestats: la del cel i la de la partitura, i anaven tan unides com si la batuta del gran mestre les concertés des de les regions de la glòria.

El soroll de la pluja caient sobre les plantes del jardí anava a l'uníson amb les notes que marquen dita remor, la ziga-zaga dels llampecs coincidia perfectament amb els trencats acords amb que Wagner ens dóna clara idea d'aquesta fulguració; i a l'arribar a la magnífica "Invocació a *Donner*", un tro espantós va retronar per l'espai, fent commoure la terra.

Des d'aquell moment les dues tempestats anaren disminuint, sempre d'acord la naturalesa i la música.

A l'apagar-se els últims trons vaig veure que em trobava igual que *Siegmund* quan arriba a la cova de *Hunding*.

La sala estava fosca i a prop meu tenia la meua Tresina, formosa com la desgraciada *Sieglinde*. Havia escoltat amb molta atenció i silenci, sorpresa per l'espectacle meravellós que acabava de presenciar.

Era tan amant com jo del sublim art de Wagner i va pregar-me que continués tocant, malgrat la foscor, doncs ja sabia bé que jo coneixia de memòria la partitura i per tant no necessitava llum.

A més, volia continuar observant l'estranya analogia que hi havia entre nosaltres i els dos enamorats bessons.

L'arribada de Hunding fou la visita del criat preguntant si volíem sopar. En veure que no li contestàvem determinà entornar-se'n i ho feu sense soroll.

Durant tota aquesta escena contemplava per la finestra oberta com anaven desapareixent els núvols que abans tapaven el cel. Una claror dèbil i misteriosa s'anava obrint pas entre els arbres del jardí, on començava a refilar un rossinyol, passat l'esglai de la tamborinada.

Un ventet suau movia lentament les branques, sacsejant les gotes de pluja que en caure a terra produïen una deliciosa dringadissa. Tots els cantors de la nit anaven unint les seves veus a la del mestre de la selva. La meva Tresina em mirava amb ulls cada cop més amorosos. Per la finestra entraven alenades flairoses portades per un oreig juganer i acariciador que incitava ala voluptuositat. De sobte, va obrir-se de bat a bat el balcó, en el precís moment que jo marcava sobre el piano els ràpids arpegis que imiten meravellosament l'oreig del bosc. Tan a temps fou, que instantàniament vàrem girar-nos la Tresina i jo, emocionats i sorpresos. Un tramoista intel.ligent no ho hauria fet millor. Mentre els meus dits es gronxaven sobre les tecles interpretant el passatge sublim que es titula "*El cant de primavera*", pàgina musical en què Wagner descriu meravellosament l'encant d'una nit primaveral al mig del bosc, els meus ulls s'extasiaven contemplant l'bellíssim panorama que s'estenia entorn meu.

La lluna gran i lluenta, que havia sortit repentinament dels últims núvols, il.luminava el jardí inundant-lo de llum fantàstica i, entrant per la finestra de la sala, anava a caure de ple sobre la magnífica cabellera rossa de la Tresina, que asseguda als meus peus, gaudia per complert la benaurança que li oferia la naturalesa amb son meravellós espectacle, Wagner amb sa divina música i

jo amb la meua ardent mirada figurant-me ésser l'heroic *Welsa* de "la Tetralogia".

De sobte s'aixecà la tresina i obrint els seus formosos llavis començà a cantar el tema dolcíssim de l'amor, vesant-hi tota la passió que sentia en aquells moments per Wagner i per mi. Jo estava extasiat, contemplant-la transfigurada per l'art i per amor, i em semblava trobar-la cent vegades més bella i més ideal.

Em creia transportat a un món misteriós i poètic, que solament havia vist en somnis i que llavors esdevenia real. La naturalesa, admirada, contribuïa amb totes ses gales a formar el quadre més bell que mai cap poeta hagi pogut imaginar.

La nit clara i tranquil·la, semblava escoltar amb atenció les seves pròpies harmonies, que li havien estat robades pel gran mestre. El vent movia pausadament les fulles amb el mateix ritme amb que jo movia les tecles imitant les remors de la nit. El rossinyol havia deixat de cantar per escoltar l'harmoniosa veu de la Tresina. La lluna il·luminava amb els seus raigs de plata l'esvelta figura de la meua esposa, i reflectint-se en un mirall, permetia distingir confusament la severa cara del mestre, el bust del qual era sobre el piano.

El tema de la voluptuositat va aparèixer temptador i xardorós, fent encendre en mon cor un foc intens, semblant al que esclatava dintre el pit de *Siegmund* al estrènyer en sos braços la bella *Sieglinde*. La Tresina semblava participar del mateix neguit. Son pit s'aixamplava fortament, sos ulls llençaven guspies de voluptuosa passió. S'havia assimilat l'ardor amorós del personatge que interpretava. Tot callava: era el silenci del moment suprem d'on surt la vida universal. Tot respirava voluptuositat: l'aire tebi feia moure els rossos cabells de la Tresina, que venien a pessigollar-me la cara, excitant-me més i més. La música s'animava gradualment. Va aparèixer per primera vegada el tema de "la fugida", pianíssim i seductor al principi, barrejat amb el de la voluptuositat, que anava creixent alhora en la partitura i en els nostres sentits.

La Tresina se m'anava acostant; "la fugida" s'anava accentuant per moments, creixent sens treva. El tema de l'amor esclatà i sense poder acabar l'acte fugirem ràpidament la Tresina i jo vers les regions del plaer més gran.

Amali Prim
(Soci Fundador de l'Associació Wagneriana. 1902)